

De Poamerſche Grenadeer.

Von Wilhelm Bornemann ſen.
(1842)

Grenadeer bün ick ut Poamerland,
Soldat in Luſt un Född;
Dat Ehrenkrüz an't ſchwarte Band
Tüigt myne Schulligkeet.

Groff ſünd dei Poamern — mag et ſyn!
Wat groff is, packt ok an;
Poß Bliß! jüſt wiel ick handfaſt bün,
Stah ick ok mynen Mann.

Wi räden noch ut grage Tied
De platte Sprak vull Kraft;
En Handſchlag hett by uns noch hür
Oltdütiſchen Mark un Gaſt.

Een Mann een Wurt! — Dat is by uns
En iſern Unnerpand:
Verpöält is Log un blage Duns
In unſer Poamerland.

Een Poamer ſteiht vör ſynen Herrn
Un König muerfeſt:
In Gefohr un Noth dat Mul upſperrn
Is une Sak nie weſt.

Drup los! Drup los! is Poamer-Sitt'
Un ſteiht de Fiend ok ſtieß,
By rönnen em mit Stormſchlag-Schritt
Dat Bangenett in't Dieß!

Paris! — Dat fall my läbenslang
Zuchhei! vör Dgen ſtoahn!
Zweemaal was by Trompeten-Klang
Dat Lock uns unnerdahn.

By preßten tworſt dat Sündenneſt
Nich up franzöſchen Tog,
Synd woll jüſt keene Engel weſt,
Doch Chriſten ümmer noch!

Ach, Herr un König! kümmt in't Land
Noch moal en Unband rin,
Loat de Grenadeers ut Poamerland
Allbott dei Erſten ſyn!